

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Quanta sit Christus pro ægrotante passus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

da obtulerit, experietur mox etiam Christum erga se mitem; qui tametsi purum sibi Passionis calicem elegit, tamen libenter passionis suæ socijs dilutum præbet; sicut tunc suo in cruce socio, bono latroni, fecit dicens: *Hodie mecum eris in paradiso*. Quid Luc. 23. 43. quid enim vitæ, quidquid morbi est in his terris, merum hodie est, ad quod paradisi æternitas sperata, est idem, quod Oceanus ad pluviæ guttam. Qua cogitatione instructus Apostolus dixit: *Existimo, quod non sunt condigne passionis huius temporis, ad futuram gloriam, qua reuelabitur in nobis*. Nam etiam Paulus aliquando grauius passus, tali se modo consolatus est, qui scripsit: *Superabundo gaudio in omni tribulatione nostra: & sicut abundant Christi passionis in nobis; ita & per Christum abundat consolatio nostra*. Cum tamen ipse etiam dixerit: *se supra modum, & supra virtutem fuisse grauatum, ut ipsam taderet etiam viuere, item: se foris habuisse pugnas, & intus timores*. Nimirum omnem in illo dolorem mitigauit, quando meminit Christi sui: quia quantum abundabant Christi passionis in illo, tantum & per Christum abundabat consolatio illius. Atque hoc pacto credibile est, & bonum latronem, ab eo momento, quo dulcissimum illud verbum audiuit: *Hodie mecum eris in paradiso*, statim magna spe perfusum, etiam lato animo, reliquos dolores, & cruciatum illum tolerasse, cum eius crura frangerentur. Cum hoc igitur latrone, aut cum Paulo, Ioh. 19. 21. quisquis decumbens in lecto ægrotus, cogitat se cruci, ad latum Christi, affixum esse, agnoscitque, & se justè, & Christum iniuste in cruce pendere, longè facilius patitur, quidquid patitur, & facile audit Saluatorem dicentem, *hodie, hoc est, breui, mecum eris in Paradiso*. Siquidem crux, per quam ille intrauit in gloriam suam, est lignum, quod ubi missum fuit in aquas amaras, in dulcedinem versæ sunt. Atque, vt S. Gregorius dixit: *Si passio Domini ad memoriam reuocetur, nihil est adeo durum, quod non aequo animo toleretur*. Hinc ægrotus Lessius epigraphen illam identidem in pariete legit: AMOR MEVS CRUCIFIXVS EST. Exod. 15. 25.

Hic amor in eo incendit amorem, dum secum reputauit, Christum Dominum non coactum, aut ex necessitate, sicut nos, cum ægrotamus; sed ex mera atque infinita charitate sua, ad nos redimendos, elegisse, & tulisse maximum numerum, pondus, & men-

VII.

& mensuram, dolorum, qui vniquam in mundo extiterunt. Quemadmodum enim peccata hominum innumerabilia, grauissima, & sine mensura fuerunt, ita Christus voluit innumeros, grauissimos, & mensuram omnem excedentes cruciatus sustinere. Quæ qui vult, in dolore morbi sui, non dico numerare, sed vel generatim ruminare, locum non dabit cogitationibus impatientiæ, & tristitiarum. Nam ad numerum quod attinet, quanta est materia meditandi? 1. Si Iobum vt affligeret Satan, tot morbos excogitauit, quid putabimus eum fecisse, vt Christum affligeret, quem vidit athletam esse Iobo longè fortio- rem? 2. Si, vt nonnulli docent, Christum in deserto, non aliquis de plebe, sed princeps dæmonum, Lucifer ipse tentauit; an putemus eum tunc, cum de summa rerum, & de principe tenebrarum è regno suo ac potestate eijciendo ageretur, domi mansisse, & non potiùs omnem machinam adhibuisse? 3. Si quando agitur de ciuitate aliqua vastanda, omnes sunt in motu, omnes concurrunt, nec quisquam vel vir, vel femina, vel senex, vel puer non agit suas partes: an non tunc, quando videbant damnati illi Spiritus imperium suum periclitari, omnes sua consilia, & auxilia credibile est in vnum contulisse, vt euerforem suum affligerent? Quòd si vnus Satan tantum molestiarum, permittente Deo, potuit afferre Iobo, quantum necesse est, tot dæmonum phalanges, dolorum Christo intulisse, & Deo permittente, & Christo sponte afflictionem tantam acceptante; ac dicente:

Luc. 22. 53. *Hæc est hora vestra, & potestas tenebrarum;* quod non solum de potestate dæmonum, sed etiam hominum dixit. 4. Igitur Christum afflixit odium Scribarum, inuidia Phariseorum; iniquitas Sacerdotum, ac præsertim Annæ & Caiphæ malignitas; Herodis item & Pilati impietas & iniustitia; populi denique Hebræi leuitas; militum & carnificum crudelitas; ipsius etiam discipuli Iudæ perfidia, qui omnes *conuenerunt aduersus Dominum, & aduersus Christum eius,* & velut inter se se certarunt, vt quisque in eo affligendo alterum superaret. Existimabant enim plerique, obsequium se præstare Deo, & velut zelo legis præmium meritu- ros, si illum vel lingua, vel manu percuterent, aut vulnus corpori mentiue eius imponerent. Ad eò enim vel odium, vel inuidia,

Luc. 22. 53.

Plal. 2. 2.

dia, vel stygiae officinae eos excæcarunt, ut impios esse censerent, qui essent in Christum pii. Lessius igitur aliquis, si suos tortores, cum his Christi tortoribus confert, quàm numerum longè minorem inuenit? Facile enim intelligit se non à tota Tartari multitudinem, non à Lucifero, sed vix ab vno maligno tentatore impugnari. Non in talem insurgunt Scribæ, non Pharisei, non summi & infimi Sacerdotes, non Herodes, non Pilati, non populus, non milites. Sed Superiores misericordia mouentur, & conantur ægrum solantibus verbis toborare; fratres pro eo curant; infirmorum ministri vigilant, medici in quærendis remedijs laborant. Ah, quàm longè mitius nos in lecto molli, quàm Christus in dura cruce tractatur! Cur impatientes esse velimus, si cocus cibum non parauit, qui palato morbis exsurdato sapiat? Si infirmorum curator, tardiùs venit vocatus? Si Medicus, aut pharmacopola potum amariorem præscripsit, aut fortasse etiam in aliqua re errauit? O quàm multò plura grauioraque passus est Redemptor noster? & amor meus, qui crucifixus est? Quis numeret ictus, quis plagas, quis vulnera, quis dolores, quos sustinuit? *Vnus assistens ministrorum*, ait Ioannes, *dedit alapam IESU.* Ioan. 18. 22.
 An vnus tantùm? Nequaquam. Sed tota cohors militum, pro ludo habuit eum percutere. Nullus lixa, nullus scurra fuit, qui capto non illuderet, & cædendo illum non triumpharet. *Et veniebant ad eum, & dicebant: Aue rex Iudeorum: & dabant ei alapas.* Ioan. 19. 3.
 Marcus ait: *Et ceperunt quidam conspuere eum, & velare faciem eius, & colaphis eum cadere, & dicere ei: Prophetiza: & ministri alapis eum cadebant.* Marc. 14. 65.
 Quis numerum inibit colaphorum, sputorum, verberum, opprobriorum, quibus saturatus est; injuriarum, blasphemiarum, quibus affectus est? Quæ primùm in domo Caiphæ, & quidem tota nocte; postea etiam iterum in Prætorio, apud Pilatum, sequenti die, tolerauit, adeò, ut S. Hieronymus testetur, solùm Deum nouisse, quid Christus vel nocte illa sit perpeffus. Iam quis ictus flagellorum numerabit? quippe cum dirissimi illi lictores non manserint intra numerum quadragenarium à lege præscriptum. Sunt, qui dicant, eos ad quinque millia peruenisse. Quis spinarum aculeos, qui venerandum Saluatoris verticem pupugerunt, satis æstimabit; cum spinæ septuaginta

ginta duæ dicantur sacrum illud caput fauciasse? Denique cogitari satis non potest, quot, inter crucis bailationem, & in ipso Caluarie monte, dum vestes vulneribus agglutinatae reuellerentur, dum manus pedesque clavis perfoderentur, dum crux in altum tolleretur, & totum corporis pondus è suis plagis penderet, sustinuerit cruciatus.

- VIII.
Psal. 128. 3. Quanti autem, quamque immensi fuerint isti dolores, quam magnum in corona spinea, in flagellis *supra dorsum illius fabricantium*, in trunco crucis gestando, in ipso corpore pendulo pondus, vel licet inde aestimare: quòd in monte Oliueti sola horum tormentorum imaginatio ita grauis fuerit, vt sanguineum ex illo sudorem expresserit. Hæc talia vt cogitent ægroti, monet
- Hebr. 12. 3. Apostolus illis verbis: *Recogitate eum, qui talem sustinuit à peccatoribus aduersus semetipsum contradictionem: vt ne fatigemini animi vestris deficientes.* Non enim putabitis nimium esse, quod sentitis, si Dominum vestrum, si amorem vestrum infinitis partibus plus sustinuisse cogitabitis. Quis enim seruus queratur de onere sibi imposito, si videat se minimam partem ferre ponderis Domino suo injecti? Quis animum nonumat ad molestias suas perferendas, si eas velit cum amore suo crucifixo comparare? Credibile est ergo, Lessium, cum ea verba parieti inscripta legeret: AMOR MEVS CRUCIFIXVS EST, ita secum cogitasse. AMOR MEVS, DOMINVS MEVS, DEVS MEVS IN CRUCE PENDET, ego in lecto jaceo: Amor meus sanguine amisso sitiens, fel & acetum, & vinum myrrhatum bibit, ego vinum habeo & syrupos dulces. Et quid querar de pharmacorum amaritie? amor meus ait: *in siti mea potauerunt me aceto.* Quid querar de tot cauterijs, de vena secta? quot venæ ruptæ sunt Christo amori meo? quanta ille in manibus pedibusque habuit cauteria, non sui, sed mei causa? Quid querar de capitis dolore? video spineam Christi coronam. quid querar de cordis angustia, de animi anxietate? video in amabili Christo meo agoniam, tedium, pauorem, sudorem sanguineum vsque ad terram defluentem. Quid querar, quòd me decubentem pauci inuisant, aut nimis multi? cum Christus amor meus in cruce dicat: *Sustinui, qui simul contristaretur, & non fuit: & qui consolaretur, & non inueni.* Affuit quidem Mater, affuit Magdalenæ,